

Графъ-тъ. О милостивый отче, а може ли на чувствителна душа да бѣде по тешко и по жалостно. — Ахъ, азъ злочестый, не съмъ баща нито супругъ, но убиецъ на супруга-та си и чедото си.

Князь-тъ. Умирися синко, що бы — бы, хайде, ако има допущеніе, да станемъ; защото доста съмъ ся уморилъ по пѣтъ-тъ (*станахъ, поклонихъ ся единъ другому, а завѣсата-та падна*).

ШЕТО ДѢЙСТВІЕ.

ПОЗОРИЩЕ I.

(*Геновева сѣди предъ пещеръ-тъ на единъ пень, облечена въ единъ издърпанъ дрехъ; боса, разплетена, и умилно наслонила главъ на рѣкъ-тъ си. Шмерценрайхъ облеченъ въ кожнъ дрехъ, гол оглавъ и босъ прегърща и цѣлува майкъ си и ѿпыта*).

Шмерценрайхъ. Сладка моя майчице, какво ви е, да сте тѣй невесели? Защо изгледате тѣй жалостно? — О Боже, кажи ми, какво е на моя-та майчица?

Графица-та. (*Полека си исправя главъ-тъ*). О чедо, о майкино тѣжно богатство! твърдѣ е злѣ на майка-ти, страхъ, мя е, да не умрѣ скоро.

Шмерца. Да не умрете? А що е то, азъ не разумѣвамъ тѣзи рѣчь.

Графице-та. Азъ ще заспѣ, и никоги вече не ще ся пробудѣ, — мой-тъ очи никоги нещѣтъ